

Vis de toamnă

Eugenia Calancea

Visez, că zâmbetul meu a-nflorit din nou,
Alergam printre flori așteptând pețitorii,
Văd un prinț cu inimă ce vine ca un erou
Și m-alintă-n suflet, iar toți dansatorii,
Ce saltă ușor pe petale, și-apoi se usucă,
Aduc roade coapte, miresme și culoare,
Ce pentru mine-i iubire ca o poruncă
Și coloritul inimii revine pentru fiecare.
E o comoară în calea uitării ce biruește
Pe-ntinsele ape, când vine lupta-n taină,
Ce-așterne pe-acele petale nebunește,
O lovitură măiastră ce-i mult prea blândă.
Prințul ajunge-n floarea uitării cu sărutarea,
Oftând, văzând apoi creanga ce-o fluturam,
Când bobocii florilor anunță învierea
El se transformă într-un om pe care-l meritam.
Așa putere nu știu de unde am găsit,
Îngerul meu, pe toți acum, viață am scris,
M-așez liniștită și obosită sub cireșul ofilit
Și mă-mbrac în toamna frumoasă din vis.